

HIVATÁS: KEGYELEM ÉS KÜLDETÉS

A Szentatya, Ferenc pápa üzenete
a hivatások 60. világnapjára

2022. április 30.

Kedves Testvéreim és Nővéreim, kedves Fiatalok!

Immár hatvanadik alkalommal tartjuk meg a hivatásokért való imádkozás világnapját, amelyet *Szent VI. Pál* 1964-ben, a II. Vatikáni Zsinat idején vezetett be. E gondviselészerű kezdeményezés segíteni kívánja Isten népének tagjait, hogy – személyesen és közösségileg – válaszolni tudjanak arra a hívásra és küldetésre, amelyet az Úr mindannyiunkra rábíz a mai világban, annak sebeivel és reményeivel, kihívásaival és vívmányaival együtt.

Ebben az évben azt javaslom, hogy a „Hivatás: kegyelem és küldetés” téma vezesse elmélkedésünket és imádságunkat. Ez értékes lehetőség arra, hogy ámulattal újra felfedezzük: az Úr meghívása kegyelem, ingyenes ajándék, ugyanakkor kötelezettség arra, hogy elinduljunk, kilépjünk, és elvigyük az evangéliumot másoknak. *Tanúságtevő hitre* kaptunk meghívást, mely a szentségeken és az egyházi közösségen keresztül szorosán összekapcsolja a kegyelmi életet és az apostolkodást a világban. A Lélek által vezérelve a keresztyén hívő engedi, hogy megszólítsák az egzisztenciális perifériák, érzékeny az emberi drámákra, mindig szem előtt tartja, hogy a misszió Isten műve, és nem lehet azt megvalósítani egyedül, hanem csak egyházi közösségben, testvéreinkkel és nővéreinkkel együtt, a pásztorok vezetésével. Mert öröktől fogva és mindörökké ez *Isten álma*: hogy *vele szeretetközösségben éljünk*.

„Isten a világ teremtése előtt kiválasztott bennünket”

Pál apostol csodálatos távlatot tár elénk: Krisztusban Isten, az Atya „a világ teremtése előtt kiválasztott bennünket, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte, és szeretetből eleve arra rendelt, hogy Jézus Krisztus által – akarata és tetszése szerint – fogadott gyermekeivé legyünk” (Ef 1,4–5). Ezek a szavak lehetővé teszik, hogy teljes értelmében lássuk az életet: Isten az ő képére és hasonlatosságára „fogant” bennünket, és azt akarja, hogy gyermekei legyünk: a *Szeretettől, szeretetből és szeretettel* lettünk teremtve, Isten azért alkotott meg bennünket, *hogy szeressünk*.

Életünk során ez a meghívás – mely létünk rostjaiba van írva, és a boldogság titkát hordozza – a Szentlélek működése által mindig új módon ér el bennünket, megvilágosítja értelmünket, erőt ad akaratumknak, ámulattal tölt el bennünket, és lángra lobbantja szívünket. Néha váratlanul is meglep bennünket. Így történt ez velem 1953. szeptember 21-én, amikor az éves diákünnepre menet késztetést éreztem arra, hogy templomba menjek és meggyónjak. Az a nap megváltoztatta az életemet, bélyegét máig hordozom életemen. Ám az *önátadásra szólító isteni hívás* fokozatosan, egy úton keresztül tör utat magának: amikor szegény emberek helyzetével találkozunk, amikor éppen imádkozunk, amikor azt látjuk, hogy valaki tündöklő tanúságot tesz az evangéliumról, amikor egy olvasmányunk megnyitja elménket, amikor Isten igéjét hallgatjuk, és úgy érezzük, hogy az épp nekünk szól, amikor egy bennünket kísérő testvérünktől vagy nővérünktől tanácsot kapunk, amikor megbetegszünk vagy gyászolunk... Végtelen a bennünket hívó Isten képzelőereje!

Kezdeményezése és ingyenes ajándéka pedig a válaszunkat várja. A hivatás „az isteni választás és az emberi szabadság összefonódása”,¹ dinamikus és ösztönző kapcsolat, melyben Isten és az emberi szív a beszélgetőpartnerek. Így a hivatás ajándéka olyan, mint egy isteni mag, mely kicsírázik életünk talajában, megnyit bennünket Isten felé, és megnyit mások felé, hogy megosszuk velük a talált kincset. Ez az *alapvető struktúrája* annak, amit hivatáson értünk: Isten *szeretettel hív*, mi pedig hálából *szeretettel válaszolunk*. Felfedezzük, hogy ugyanazon Atya szeretett fiai és lányai vagyunk, és ráébredünk, hogy egymás testvérei és nővérei vagyunk. A *Gyermek Jézusról nevezett Szent Teréz*, amikor végre világosan „meglátta” ezt a valóságot, felkiáltott: „Végre megtaláltam a hivatásomat, az én hivatásom a Szeretet! [...] Édesanyámnak, az Egyháznak a szívében én leszek a Szeretet.”²

„Küldetés vagyok ezen a földön”

Isten meghívása, mint mondtuk, magában foglalja a küldést. *Nincs hivatás küldetés nélkül*. Nincs boldogság és teljes önmegvalósítás anélkül, hogy ne kínáljunk fel másoknak az új életet, amelyre rátaláltunk. A szeretetre szóló isteni meghívás olyan tapasztalat, amelyet nem lehet elhallgattatni. „Jaj nekem, ha nem hirdetem az evangéliumot!” – kiáltotta *Szent Pál* (1Kor 9,16). *János első levele* pedig így kezdődik: „Amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit szemléltünk, és amit kezünkkel tapintottunk – vagyis az élet megtestesült Igéjét –, nektek is hirdetjük, hogy örömünk teljes legyen” (vö. 1Jn 1,1–4).

Öt évvel ezelőtt a *Gaudete et exultate* kezdetű apostoli buzdításban így fordultam minden megkeresztelt személyhez: „Neked is küldetésként kell felfognod életed egészét” (23. pont). Igen, mert kivétel nélkül mindannyian elmondhatjuk:

¹ *A fiatalok, a hit és a hivatásválasztás. A XV. Rendes Püspöki Szinódus (2018. október 3–27.) záródokumentuma*, 78. pont, Római Dokumentumok L, Szent István Társulat, Budapest, 2019, 49. oldal.

² LISIEUX-I SZENT TERÉZ: *Önéletrajz*, „B” kézirat (1896. szeptember 8.), Sarutlan Kármelita Nővérek, Magyarország, 2015, 255.

„Küldetés vagyok ezen a földön, ezért vagyok ezen a világon” (*Evangelii gaudium* apostoli buzdítás, 273.).

Nekünk, keresztényeknek, az a közös küldetésünk, hogy minden helyzetben örömmel – tettel és szóval – tanúságot tegyünk arról, *amit megtapasztalunk* általa, hogy *Jézussal és az ő közösségében*, az Egyházban vagyunk. Ez pedig az irgalmasság testi és lelki cselekedeteiben, továbbá olyan befogadó és szelíd életmódban nyilvánul meg, amely képes a közelségre, az együttérzésre és a gyengédségre, szemben az elutasítás és a közöny kultúrájával. Ha *felebarátjává válunk másoknak*, mint az irgalmas szamaritanus (vö. Lk 10,25–37), az lehetővé teszi, hogy megértsük a keresztény hivatás „lényegét”: Jézus Krisztust utánozzuk, aki azért jött, hogy szolgáljon, nem pedig azért, hogy szolgáljanak neki (vö. Mk 10,45).

Ez a misszionáriusi cselekvés nem egyszerűen képességeinkből, szándékainkból vagy terveinkből fakad, de nem is az erények gyakorlására irányuló akaratunkból vagy erőfeszítéseinkből, hanem *a Jézussal való élet mélységes tapasztalatából*. Csak így válhatunk Valakinek, egy Életnek a tanúivá, és ez tesz bennünket „apostollá”. Ekkor felismerjük, „hogyan vagyunk bélyegezve a megvilágosításra, megáldásra, éltetésre, felemelésre, gyógyításra, szabadításra vonatkozó küldetésünk által” (*Evangelii gaudium* apostoli buzdítás, 273).

Ennek a tapasztalatnak evangéliumi ikonja a *két emmauszi tanítvány*. A feltámadt Jézussal való találkozásuk után így vallanak egymásnak: „Hát nem lángolt a szívünk, amikor beszélt az úton és kifejtette az Írásokat?” (Lk 24,32). Bennük láthatjuk, mit jelent, hogy „lángoló szívvel és úton járó lábbal”³ rendelkezünk. Ezt kívánom a következő, a lisszaboni ifjúsági világtalálkozóra is, melyet örömmel várok, és amelynek mottója: „Mária felkelt, és sietve útnak indult” (Lk 1,39). Mindannyian érezték át: arra kaptatok meghívást, hogy felkeljete és sietve, lángoló szívvel útnak induljatok!

Összehívottak, egybehívottak vagyunk

Márk evangélista elbeszéli azt a pillanatot, amikor Jézus tizenkét tanítványt magához hívott, mindegyiküket a saját nevével szólítva meg. Arra rendelte őket, hogy vele legyenek, és elküldje őket prédikálni, a betegségeket meggyógyítani és a démonokat kiűzni (vö. Mk 3,13–15). Az Úr ezzel lerakja *új közösségének* alapjait. A tizenkét tanítvány különböző társadalmi háttérből jövő, eltérő foglalkozású emberek voltak, akik nem tartoztak a legfontosabb társadalmi csoportokba. Az evangéliumok aztán más meghívásokról is beszámolnak, például a hetvenkét tanítványról, akiket Jézus kettesével küldött el (vö. Lk 10,1).

Az Egyház görög szóval pontosan *ekklészia*, mely magyarul azt jelenti: arra *összehívott, arra egybehívott emberek gyülekezete*, hogy Jézus Krisztus misszionárius tanítványainak közösségét alkossák, elkötelezve magukat arra, hogy az ő szeretetét éljék meg egymás iránt (vö. Jn 13,34; 15,12), és terjesszék azt minden ember között, hogy eljöjjön Isten országa.

³ Vö. *Üzenet a missziók 97. világnapjára* (2023. január 6.).

Az Egyházban *mindannyian szolgálunk*, a különböző hivatások, karizmák és hivatalok szerint.

A szeretetben való önátadásra szóló, mindenki számára közös hivatás konkrét alakot ölt: a keresztény *világi hívők* életében, akik elkötelezetten építik családjukat mint kis *családegyházat*, és az evangélium kovászával megújítják a társadalmi élet területeit; a *megszentelt férfiak és nők* tanúságtételében, akik Isten országának próféciájaként mindannyian Istennek adják életüket testvéreikért és nővéreikért; a *felszentelt szolgálattevők* (diakónusok, papok, püspökök) életében, akik Isten igéjének, az imádságnak, és Isten szent népe közösségének szolgálatában állnak. Minden egyes hivatás csak az összes többivel való kapcsolatában ragyog fel teljesen a maga igazságával és gazdagságával. Ebben az értelemben az Egyház *hivatások szimfóniája*, melyben az összes hivatás harmonikus egységben van a többivel és különbözik a többitől, és együtt „kifelé” fordulnak, hogy a világba sugározzák Isten országának új életét.

Kegyelem és küldetés: ajándék és feladat

Kedves Testvéreim és Nővéreim, a hivatás ajándék és feladat, az új élet és az igazi öröm forrása. Kívánom, hogy az e naphoz kapcsolódó imádságos és egyéb programok megerősítsék a *hivatás iránti fogékonyságot* családjainkban, egyházközösségeinkben, a megszentelt élet közösségeiben, egyesületeinkben és egyházi mozgalmainkban. A feltámadt Úr Lelke rázzon fel fásultságunkból, öntsön belénk rokonszenvet mások iránt, adjon őszinte együttérzést másokkal, hogy mindennap megújulva élhessünk a Szeretet-Isten gyermekeiként (vö. 1Jn 4,16), és mi is életadók legyünk a szeretetben: életet tudjunk vinni mindenhová, különösen oda, ahol kirekesztés és kizsákmányolás, nyomor és halál sújtja az embereket. Hogy ily módon *tárguljanak a szeretet terei*,⁴ és mindinkább Isten uralkodjék ebben a világban!

Az az *ima* kíséren bennünket ezen az úton, amelyet *Szent VI. Pál* írt a hivatások első világnapjára, 1964. április 11-re: „Ó, Jézus, lelkek isteni Pásztora, aki meghívtad az apostolokat, hogy emberhalászokká tedd őket, vonzz magadhoz újra fiatalokat, lángoló és odaadó lelkeket, hogy követőid és szolgálóid legyenek; tedd részesévé őket mindenki üdvösségére vágyó szándéknak, [...] tárd eléjük az egész világ horizontját, [...] hogy hívásodra válaszolva folytassák küldetésedet itt, a földön, építsék misztikus testedet, az Egyházat, legyenek »a föld sója« és »a világ világossága« (Mt 5,13).”

Szűz Mária kíséren és oltalmazzon benneteket!

Áldásomat adom rátok!

Kelt Rómában, a Lateráni Szent Jánosnál, 2023. április 30-án, húsvét negyedik vasárnapján.

Ferenc

⁴ „Dilantur spatia caritatis”: SZENT ÁGOSTON: Sermo 69: PL 5, 440, 441.